YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (toinen jaosto) 30 päivänä tammikuuta 2001 *

Asiassa T-49/00,

Industria pugliese olive in salamoia erbe aromatiche Snc (Iposea), kotipaikka Cerignola (Italia), edustajanaan asianajajat A. Guarino, Rooma, ja A. Lorang, Luxemburg, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto A. Lorang, 2 rue des Dahlias,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamies J. Schieferer, avustajanaan asianajaja M. Moretto, Venetsia, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

jossa kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa tariffi- ja tilastonimikkeistä ja yhteisestä tullitariffista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 13 päivänä joulukuuta 1999 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2626/1999 (EYVL L 321, s. 3),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. W. H. Meij sekä tuomarit A. Potocki ja J. Pirrung,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Asian tosiseikat ja asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Kantaja on yritys, joka markkinoi yhteisössä elintarvikkeiksi tarkoitettuja säilykevihanneksia. Tämän toiminnan puitteissa se tuo pääasiallisesti Kiinan kansantasavallasta agaricus-lajikkeen sienisäilykkeitä.

2 Maahan tuotuihin sieniin sovelletaan yhteistä tullitariffia. Tältä osin tariffi- ja tilastonimikkeistä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 14 päivänä heinäkuuta 1992 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 2505/92 (EYVL L 267, s. 1), liitteessä I olevassa 20 ryhmässä määrätään muun muassa seuraavista nimikkeistä ja alanimikkeistä:

"2001	Etikan tai etikkahapon avulla valmistetut tai säilötyt kasvikset, hedelmät ja muut syötävät kasvinosat:
— —	
2001 90 50	— — sienet
— —	
2003	Muulla tavalla kuin etikan tai etikkahapon avulla valmistetut tai säilötyt sienet ja multasienet (tryffelit).
2003 10	— sienet:
	— — Agaricus spp.:
2003 10 20	— — — väliaikaisesti säilötyt, täysin kypsennetyt
2003 10 30	— — — muut."

3 Asetuksen N:o 2658/87 muuttamisesta 4.12.1991 annetulla komission asetuksella N:o 3537/91 (EYVL L 335, s. 9) yhdistetyn nimikkeistön 20 ryhmään lisättiin seuraava lisähuomautus:

"1. Nimikkeeseen 2001 kuuluvissa etikan tai etikkahapon avulla valmistetuissa tai säilötyissä kasviksissa, hedelmissä ja muissa syötävissä kasvinosissa on oltava

vapaata haihtuvaa happoa etikkahappona ilmaistuna vähintään 0,5 painoprosenttia."

4 Tiettyjen tavaroiden luokittelusta yhdistettyyn nimikkeistöön 27 päivänä kesäkuuta 1997 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1196/97 (EYVL L 170, s. 13) liitteen 3 ja 4 kohdissa täsmennetään, että alanimikkeeseen 2001 90 50 on luokiteltava seuraavat tavarat:

"3. Sienet (agaricus-lajiketta olevat), valmistetut, valkaistut, liemessä olevat, joilla on seuraavat ominaisuudet:

— —

4. Sienet (agaricus-lajiketta olevat), täysin kypsennetyt — —, suolaveteen (15—25 prosenttia suolaa) säilötyt, joihin on lisätty viinietikkaa tai etikkahappoa vapaana haihtuvana happona etikkahappona ilmaistuna vähintään 0,5 painoprosenttia".

5 Alanimikkeeseen 2001 90 50 kuuluvien ja alanimikkeeseen 2003 10 kuuluvien sienien erottamiseksi tariffi- ja tilastonimikkeistä ja yhteisestä tullitariffista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 13 päivänä joulukuuta 1999 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2626/1999 (EYVL L 321, s. 3; jäljempänä riidanalainen asetus) kumottiin asetuksen N:o 1196/97 liitteen 3 ja 4 kohta ja korvattiin yhdistetyn nimikkeistön 20 ryhmän ensimmäinen lisähuomautus seuraavalla tekstillä: "1. Nimikkeeseen kuuluvissa etikan tai etikkahapon avulla valmistetuissa tai säilötyissä kasviksissa,

hedelmissä, pähkinöissä ja muissa syötävissä kasvinosissa on oltava vapaata haihtuvaa happoa etikkahappona ilmaistuna vähintään 0,5 painoprosenttia. Tämän lisäksi alanimikkeeseen 2001 90 50 kuuluvien sienien suolapitoisuus saa olla enintään 2,5 painoprosenttia." Asetuksen 3 artiklan mukaan asetus tulee voimaan 21. päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*; asetus julkaistiin 14.12.1999.

6 Kanteesta käy ilmi, että ennen riidanalaisen asetuksen voimaantuloa kantajan tuomat sienisäilykkeet luokiteltiin alanimikkeeseen 2001 90 50. Kantajan mukaan riidanalaisen asetuksen vaikutuksesta nämä tuotteet luokitellaan vastedes alanimikkeeseen 2003 10. Kantajan mukaan näiden alanimikkeiden tariffiero on merkittävä, koska alanimikkeessä 2003 10 sen lisäksi, että tullin suhteellinen osuus on korkeampi, jokaiselta kilogrammalta tähän nimikkeeseen kuuluvaa tuotetta kannetaan täydentävää maksua, joka on noin 2,5 ecua. Kantaja korostaa lisäksi, että tulliluokituksen muuttamisen vuoksi kysymyksessä oleviin tuotteisiin sovelletaan kiintiöjärjestelmää, mikä tekee niiden tuonnin hyvin suurelta osin mahdottomaksi (ks. jäljempänä 22 kohta).

7 Kantaja täsmentää, että riidanalaisen asetuksen antamisajankohtana se oli jo tehnyt tavarantoimittajiensa samoin kuin muiden taloudellisten toimijoiden kanssa toimitussopimukset agaricus-lajikkeeseen kuuluvista sienistä, jotka on säilötty suolaliemeen, jonka suolapitoisuus on riidanalaisessa asetuksessa hyväksyttyjä rajoja korkeampi, ja että nämä toimitukset tapahtuisivat riidanalaisen asetuksen voimaantulon jälkeen. Nämä tuotteet kuljetetaan nimittäin meritse, ja keskimääräinen kuljetusaika on ajankohdasta riippuen 30—40 päivää. Kantaja lisää, että se tekee tavarantoimittajiensa kanssa vuotuiset sopimukset, joissa määrätään toimitusten jaksoittaisuudesta ja määritellään suoralta kädeltä kunkin toimituksen suuruus, mitä komissio ei ole kiistänyt.

Oikeudenkäynti

8 Näissä olosuhteissa kantaja on nostanut esillä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.3.2000 toimittamallaan kannekirjelmällä.

9 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

10 Komissio on tehnyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan mukaisen tutkimattajättämisväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.6.2000 toimittamallaan erillisellä hakemuksella. Se vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 Kantaja esitti tätä väitettä koskevat huomautuksensa 12.9.2000 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää tutkimattajättämisväitteen

— toissijaisesti liittää sen pääasiaan

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

12 Työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdassa todetaan, että jos asianosainen haluaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ratkaisevan asian tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskevan väitteen käsittelemättä itse pääasiaa, asianosaisen on tehtävä siitä hakemus. Saman artiklan 3 kohdassa todetaan, että jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisin päätä, hakemuksen jatkokäsittely on suullinen. Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, että sillä on oikeudenkäyntiasiakirjojen perusteella käytettävissään riittävät tiedot, joten suullisen käsittelyn aloittaminen ei ole tarpeen.

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

13 Komissio katsoo, ettei kantaja voi väittää, että riidanalainen asetus koskee sitä erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Riidan-

alainen asetus on luonteeltaan normatiivinen toimi, joka koskee kantajaa ainoastaan sen objektiivisessa asemassa kysymyksessä olevien tavaroiden maahantuojana. Kantaja ei voi vedota sellaiseen erityiseen tosiasialliseen tilanteeseen, jonka perusteella se erottuisi kaikista muista.

14 Lisäksi komissio täsmentää, ettei missään yhteisön säädöksessä velvoiteta sitä ottamaan huomioon kantajan asemaa ja määräämään väliaikaisesta järjestelmästä lähetettyjen tavaroiden osalta. Sitä paitsi kantaja olisi voinut taata etujensa suojelun hakemalla sitovan tariffiennakkotiedon, jonka perusteella se olisi voinut yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 12 artiklan mukaan vedota aikaisempaan tulliluokitteluun tietyn ajanjakson aikana ja tietyin edellytyksin, vaikka ennakkotieto lakkaa olemasta voimassa, kun sitä hakenut toimija on sen perusteella tehnyt sitovia ja lopullisia toimitussopimuksia. Kuitenkaan kantaja ei ole esillä olevassa asiassa hakenut sitovaa tariffiennakkotietoa lähetettyjen tavaroiden osalta.

15 Kantaja vastaa, että periaatetasolla säädös koskee henkilöä erikseen, kun henkilö olisi ainakin loogisesti arvioituna voitu tunnistaa ennen säädöksen antamista sen todelliseksi vastaanottajaksi. Se seikka, että tällainen toimi on yleisesti sovellettava, ei estä sitä, etteikö se koskisi erikseen tiettyjä toimijoita, sikäli kuin se vaikuttaa niiden etuihin (asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 19 ja 20 kohta; Kok. Ep. XV, s. I-177). Kun on mahdollista tunnistaa tietty henkilöryhmä, joka eroaa kaikista muista, ja kun mikään muu oikeussubjekti ei voi myöhemmin liittyä tähän ryhmään kysymyksessä olevan säädöksen antamisen jälkeen, kyseinen säädös koskee erikseen kaikkia vastaanottajia, jotka kuuluvat näin määriteltyyn ryhmään.

16 Kun tulliasioissa yhteisön säädös, jossa muutetaan tiettyjen tavaroiden tullikohtelua, koskee myös tavaroita, jotka on lähetetty ennen säädöksen antamispäivää, mutta joiden osalta tullimuodollisuudet toteutetaan säädöksen voimaantulon jälkeen, toimijat, joita nämä tavarat koskevat, muodostavat sul-

jetun ryhmän, johon yksikään uusi toimija ei voi liittyä säädöksen antamispäivän jälkeen. Riidanalainen asetus koskee näin ollen kantajan mukaan erikseen jokaista näistä toimijoista.

17 Tältä osin näille toimijoille riidanalaisesta asetuksesta aiheutuvia vaikutuksia ei voitu kantajan mielestä ennakoida sinä hetkenä, jolloin kysymyksessä olevat tavarat on lähetetty alkuperämaasta yhteisöön. Sitä vastoin kaikki muut toimijat, jotka tuovat jälkikäteen saman luokan tavaroita, kykenevät määrittelemään ensi kädeltä, onko tavarat luokiteltava yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2001 90 50 vai alanimikkeeseen 2003 10. Siten ne voivat arvioida tullivelan määrän tarkasti ja päättää, kykenevätkö ne maahantuontiin kiintiöjärjestelmän puitteissa (ks. jäljempänä 22 kohta).

18 Kantaja katsoo, että riidanalaisesta asetuksesta aiheutuvat vaikutukset vastaavat taannehtivasta toimenpiteestä aiheutuvia vaikutuksia. Näissä molemmissa tapauksissa ne tosiseikkoja koskevat edellytykset, jotka määrittävät säädöksen sovellettavuuden, täyttyivät jo säädöstä annettaessa, koska tilanne ei voinut enää muuttua riidanalaisen säädöksen antamisen jälkeen. On kuitenkin selvää, että taannehtiva säädös koskee erikseen kaikkia sen vastaanottajia.

19 Kantaja korostaa, että komission väite siitä, ettei se ollut mitenkään velvollinen huomioimaan sellaisten maahantuojien asemaa, jotka olivat jo lähettäneet tavaransa ennen riidanalaisen asetuksen antamista, on vailla merkitystä tutkittavaksi ottamista ratkaistaessa. Se voi liittyä vain pääasiaan.

20 Sitä paitsi komission tällainen väite on kantajan mielestä virheellinen. Nimenomaisesti erityistilanteensa vuoksi kantaja on erityisessä oikeudellisessa asemassa, joka komission olisi tullut huomioida. Kantaja saattoi näet luottaa perustellusti siihen, että komissio sisällyttää riidanalaiseen asetukseen säännök-

siä, joilla kyseisen asetuksen soveltaminen suljetaan pois maahantuonnissa, joka on jo käynnistynyt ennen asetuksen antamista. Kuitenkin se seikka, ettei komissio ole huomioinut tällaista perusteltua luottamusta, johtaa vain seuraavaan johtopäätökseen: komissio pyrki siihen, että riidanalaisesta asetuksesta aiheutuu vaikutuksia myös toimijoille, jotka ovat jo lähettäneet tavaransa ennen kyseisen asetuksen antamista. Tämä toteamus ei kuitenkaan vaikuta mitenkään kielteisesti esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamiseen.

21 Kantaja vetoaa tässä asiayhteydessä tullikoodeksin 12 artiklassa nimenomaisesti mainittuun periaatteeseen, jonka mukaan tulliviranomaiset tai komissio eivät voi muuttaa tavaroiden luokittelua koskevaa säännöstä varaamatta asianosaisille vähintään kuutta kuukautta aikaa sopeutua, jos asianosaisia sitoi tämän säännöksen perusteella kyseisten tavaroiden myyntiä tai ostoa koskeva sopimus. Kantajan mukaan tässä on kysymys luottamuksensuojan periaatteen suojelusta.

22 Kantaja korostaa lopuksi, että niiden toimenpiteiden toteuttaminen, johon se on sitoutunut sopimuksin, on mahdotonta riidanalaisen asetuksen vuoksi. Se täsmentää, että sen tekemien sopimusten kohteena olevat määrät ylittävät 4000 tonnia. Kuitenkin yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2003 10 luokiteltujen sienien tuontiin sovelletaan kiintiöjärjestelmää säilöttyjä Agaricus-suvun lajien sieniä koskevien tariffikiintiöiden avaamisesta ja hallinnoinnista 6 päivänä syyskuuta 1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2125/95 (EYVL L 212, s. 16) perusteella, sellaisena kuin se on muutettuna 18 päivänä marraskuuta 1998 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 2493/98 (EYVL L 309, s. 38). Nämä säädökset mahdollistavat Kiinasta peräisin olevien tuotteiden vuotuisen tuonnin 22 750 tonniin saakka. Asetusten jakojärjestelmän mukaan 85 prosenttia tästä määrästä on varattu maahantuojille, jotka ovat tuoneet samoja kiintiötuotteita aikaisempina vuosina. Kantaja ei kuulu näihin aikaisempiin tuottajiin, koska sen maahantuomat tavarat on luokiteltu ennen riidanalaisen asetuksen voimaantuloa yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2001 90 50, joten niihin ei ole sovellettu mitään kiintiöitä. Näin ollen kantaja voisi osallistua ainoastaan jäljelle jäävän 15 prosentin — toisin sanoen 3 412 tonnin — jakoon kaikkien yhteisön uusien maahantuojien välillä. Jaettava määrä olisi näin ollen huomattavasti pienempi siihen määrään verrattuna, jonka osalta kantaja on tehnyt maahantuontia koskevat sopimukset kyseisen vuoden osalta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

23 Sen ratkaisemiseksi, koskeeko riidanalainen asetus kantajaa erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, on aluksi täsmennettävä, että asetuksella pyritään selventämään määrätyn tavararyhmän tariffiluokittelua täsmentämällä luokittelua yhdistetyn nimikkeistön kahden alanimikkeen välillä, kun nämä molemmat nimikkeet voitiin ottaa huomioon ennen asetuksen voimaantuloa tämänkaltaisten tavaroiden luokittelemiseksi. Kuten kantaja on aivan perustellusti katsonut, riidanalaisen asetuksen perusteella yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2003 10 luokitellaan sellaiset tuotteet, jotka voitiin aikaisemmin luokitella alanimikkeeseen 2001 90 50.

24 Riidanalainen asetus on EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitettu yleisesti sovellettava toimi. Sitä sovelletaan yhteisen tullitariffin yhdenmukaiseksi soveltamiseksi objektiivisesti määritellyissä tilanteissa, ja sillä on oikeusvaikutuksia yleisellä ja abstraktilla tavalla määritellyille henkilöluokille, nimittäin siinä kuvattujen tuotteiden maahantuojille (ks. tältä osin asia 40/84, Casteels v. komissio, tuomio 14.2.1985, Kok. 1985, s. 667, 11 kohta sekä asia T-120/98, Alce v. komissio, määräys 29.4.1999, Kok. 1999, s. II-1395, 18 kohta).

25 Viitaten oikeuskäytäntöön, jossa myönnetään, että myös yleisesti sovellettava toimi voi koskea erikseen tiettyjä taloudellisia toimijoita, kantaja katsoo, että se kuuluu taloudellisten toimijoiden suljettuun ryhmään, johon riidanalainen asetus erityisesti vaikuttaa; kysymyksessä on nimittäin sellaisten taloudellisten toimijoiden ryhmä, jotka olivat tehneet ennen asetuksen antamista ostosopimuksia, joiden täytäntöönpano tapahtuisi asetuksen voimassaoloaikana, ja on täsmennetty, että kyseiset, näiden sopimusten kohteena olevat tuotteet, joihin asetusta sovelletaan, olivat jo asetuksen antamisajankohtana matkalla kohti yhteisöä. Kantaja katsoo, että koska riidanalainen asetus ja asetusten N:o 2125/95 ja N:o 2493/98 mukainen kiintiöjärjestelmä tekee kyseisten sopimusten täytäntöönpanon mahdottomaksi, komission olisi tullut ottaa huomioon näiden maahantuojien erityistilanne.

26 On kuitenkin todettava, että kantajan näin esittämät seikat eivät riitä yksilöimään sitä EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla.

27 Sellaisen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, joka koskee tilannetta, jossa kantaja kuuluu rajoitettuun, tiettyjen sellaisten taloudellisten toimijoiden luokkaan, jotka ovat tehneet sopimuksia, joiden täytäntöönpanon väitetään estyvän riitautetun säädöksen vuoksi, tällaisen toimen kumoamiskanne voidaan nimittäin ottaa tutkittavaksi vain, jos riidanalaisen säädöksen antaneella toimielimellä oli velvollisuus erityisten säännösten nojalla ottaa huomioon lainsäädäntötoimen vaikutukset tiettyihin toimijoihin (yhdistetyt asiat C-209/94 P, Buralux ym. v. neuvosto, tuomio 15.2.1996, Kok. 1996, s. I-615, 33 ja 34 kohta; yhdistetyt asiat T-480/93 ja T-483/93, Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomio 14.9.1995, Kok. 1995, s. II-2305, 67 kohta; ks. myös yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys asiassa C-300/00 P (R), Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa ym. v. neuvosto ja komissio, määräys 12.10.2000, Kok. 2000, s. I-8797, 46 kohta).

28 Tämä oikeuskäytäntö kattaa myös sellaisten taloudellisten toimijoiden aseman, joille tiettyä tuontia koskevan kiintiöjärjestelmän vuoksi ei myönnetä tuontitodistuksia (asia T-100/94, Michailidis ym. v. komissio, määräys 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3115, 64 kohta, jossa viitataan asiaan C-152/88, Sofrimport v. komissio, tuomio 26.6.1990, Kok. 1990, s. I-2477).

29 Esillä olevassa asiassa kantaja ei ole kuitenkaan vedonnut mihinkään erityiseen säännökseen, jonka nojalla komission olisi tullut ottaa huomioon riidanalaisessa asetuksessa kantajan kaltaisten taloudellisten toimijoiden asema sovellettaessa yhteistä tullitariffia ja asetuksilla N:o 2125/95 ja N:o 2493/98 käyttöön otettua kiintiöjärjestelmää. Kantaja rajoittuu vetoamaan tässä yhteydessä luottamuksensuojaa koskevaan yleiseen oikeusperiaatteeseen, josta tullikoodeksin 12 artikla on sen mukaan ilmausta.

30 Joka tapauksessa on huomautettava, että kantaja ei voi vedota tehokkaasti tähän yleiseen oikeusperiaatteeseen esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamiseksi. Yhtäältä on selvää, että kantaja ei ole esillä olevassa asiassa hyödyntänyt tullikoodeksin 12 artiklan — sellaisena kuin se on muutettuna 19.12.1996 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen N:o 82/97 (EYVL L 17, s. 1) 1 artiklan 3 kohdalla — mukaisia mahdollisuuksia saadakseen sitovan tariffiennakkotiedon nojalla ainakin tietyn suojan omille henkilökohtaisille eduilleen. Toisaalta lykätessään riidanalaisen asetuksen voimaantuloa sen julkaisua seuraavaan 21. päivään komissio on sekä noudattanut EY 254 artiklan 2 kohdan määräyksiä että ottanut huomioon oikeuskäytännön, jonka mukaan luottamuksensuojan periaatteen soveltamisalaa ei voida laajentaa sellaiseksi, että yleisesti estetään uuden säädöksen soveltaminen aikaisemman säädöksen voimassa ollessa syntyneiden tilanteiden tuleviin vaikutuksiin (asia C-60/98, Butterfly Music, tuomio 29.6.1999, Kok. 1999, s. I-3939, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Siltä osin kuin kantaja on vielä korostanut, että se maahantuojien ryhmä, johon se kuuluu, on suljettu, koska riidanalaisen asetuksen antamisen jälkeen yksikään uusi toimija ei voi enää liittyä kysymyksessä olevien maahantuojien ryhmään, jolloin komissio olisi voinut tunnistaa helposti nämä viimeksi mainitut, on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se, että on mahdollista jollakin tarkkuudella määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan, tai jopa yksilöidä nämä oikeussubjektit, ei merkitse sitä, että säädöksen on katsottava koskevan näitä oikeussubjekteja erikseen, jos on selvää, että säädöstä sovelletaan siinä määritellyn tosiseikkoja tai oikeudellisia seikkoja koskevan objektiivisen tilanteen perusteella (asia T-138/98, ACAV ym. v. neuvosto, tuomio 22.2.2000, Kok. 2000, s. II-341, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Kuten on jo todettu, riidanalaisessa asetuksessa säädetään, ettei yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 2001 90 50 luokiteltujen sienten suolapitoisuus saa ylittää tiettyä rajaa. Sitä sovelletaan siis objektiivisesti määriteltyyn tilanteeseen, ja se koskee kantajaa ainoastaan sen objektiivisessa asemassa näiden tuotteiden maahantuojana.

33 Samasta syystä ei voida hyväksyä väitteitä siitä, että riidanalaisella asetuksella on huomattava taloudellinen vaikutus kantajan toiminnalle siksi, että asetus estää kantajan pitkäkestoisten ostosopimusten täytäntöönpanon. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan näet se seikka, että normatiivisella säädöksellä voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan näitä kaikista muista toimijoista, joita asia koskee, kun säädöstä sovelletaan objektiivisesti määritellyn tilanteen perusteella (em. asia ACAV ym. v. neuvosto, 66 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Tämän viimeksi mainitun seikan osalta on lisättävä, että se seikka, että kantaja on tehnyt vuotuiset toimitussopimukset, kuuluu valintoihin, joita se tekee omien kaupallisten etujensa perusteella. Tällaista sopimusasemaa, joka kuuluu normaaliin kaupalliseen toimintaan jokaisessa maahantuojayrityksessä, ei voida luokitella edellä mainitussa tuomiossa Codorniu vastaan neuvosto tarkoitetuksi erityisoikeudeksi (ks. em. asia Michailidis ym. v. komissio, 66 ja 67 kohta). Se ei näin ollen myöskään ole sen luonteinen, että se yksilöisi kantajan suhteessa riidanalaiseen asetukseen.

35 Edellä todetusta johtuu, ettei riidanalaisen asetuksen voida katsoa koskevan kantajaa erikseen. Koska kantaja ei täytä yhtä EY 230 artiklan neljännen kohdan tutkittavaksi ottamista koskevista edellytyksistä, esillä oleva kanne on jätettävä tutkimatta.

36 Vaikka kantajalla ei ollutkaan mahdollisuutta vaatia riidanalaisen asetuksen kumoamista, sillä on kuitenkin mahdollisuus vedota sen lainvastaisuuteen kansallisissa tuomioistuimissa, jotka antavat ratkaisunsa EY 234 artiklaa noudattaen (asia C-70/97 P, Kruidvat v. komissio, tuomio 17.11.1998, Kok. 1998, s. I-7183, 48 ja 49 kohta).

Oikeudenkäyntikulut

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 30 päivänä tammikuuta 2001.

H. Jung
kirjaaja

A. W. H. Meij
toisen jaoston puheenjohtaja